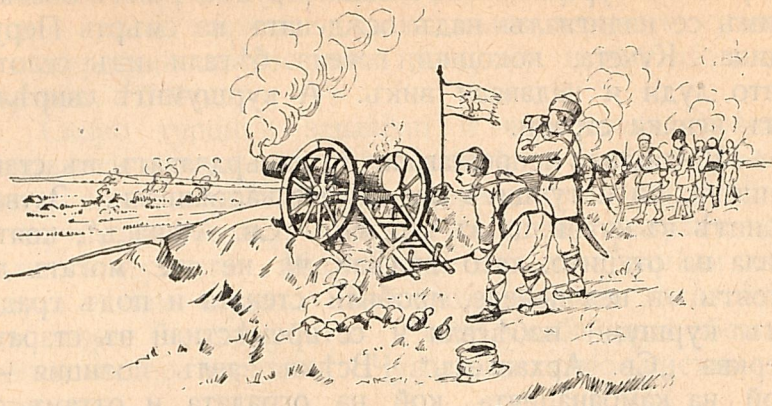

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

8. Краятъ на Перущенското въстание

На 11 май, — на петия день отъ обявяване на въстанието, — почнало истинско сражение.

Между изплашенитъ възстанници се намѣрили юначни и смѣли хора, които предпочитали да умратъ геройски, отколкото да бждатъ заклани като кокошки.

Тѣ решили да нападнатъ на башибозука. Излѣзли изъ улицитъ и почнали да трепятъ, дето срѣщнатъ турчинъ. Гърмежътъ на пушкитъ продължилъ презъ цѣлия день. Башибозукътъ се уплашилъ и се отдрѣпналъ край селото, отдето се опитвалъ да напада. Мнозина смѣли юнаци съблѣкли дрехитъ на убититъ черкези и се облѣкли въ тѣхъ. Така тѣ подмамвали турцитъ — да ги приближатъ, та да ги трепятъ по-лесно. Вземали имъ и пушкитъ и се въоръжили съ тѣхъ. Сражението се продължило и на другия день. Само презъ нощта гърмежитъ утихвали.

Но борбата била неравна. Докато възстанниците не били повече отъ 200—300 души, въоръжени съ стари рждясали пушки, турцитъ били 1500 души, въоръжени съ най-добри пушки. Освенъ това на седмия день пристигнала редовна войска съ едно оржие, което скоро загърмѣло. Още съ третия ударъ то съборило черковния зидъ. Отъ всѣкжде се сипѣли куршуми като градъ. Цѣлото село било заобиколено